

בחקיקת השם הקדוש של שמים
עשרה אותיות שטסים בו תשעה
עשר מחנות לוחטים של אש.

ואותו בעל העינים לוקט גחלי
אש, איברי האש, ונכנסים לתוף
אותו ההיכל שנקרא זבול, ההיכל
ששם מסתדרים כל השבחים
לעלות למעלה, ועל זה כתוב
(מלכים-א ח) בנה בניתי בית זבל לך.
והוא ההיכל, שיש בו תר"ו
דרגות שעולות בשבחי
התשפחת. ובתוף כלם יש דרגה
פנימית אחת מכלן, ששם נבחרת
אהבת התשפחת הזו, בחרת
הנקדה התחתונה. וכשנברר
מתוף כלם, עולה למעלה בסוד
השיר, ונקרא שיר השירים,
ועולה מכל אותם השבחים,
ונבחר מכלם.

כתוב (שם ו) והבית בהבנתו אבן
שלמה וגו'. והבית בהבנתו,
כשהיו זכר ונקבה יחד מחברים,
אזי האבן השלמה נשלמה כמו
שצריך. ולא נשלמה, עד שהיה
מסע, שהסיע (שנסר) אותה הקדוש
ברוך הוא, ותקן אותה וקשט
אותה, והביא אותה אל האדם,
ואז נבנה, ונשלמה מהפל.

וכשהתחברו זה עם זה, כל
הרוחות האחרות וכל המינים
הרעים עברו משם, ולא קרבו
למקדש. זהו שכתוב (שם) ומקבות
והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע
בבית בהבנתו. שהרי כלם נכנסו
לתוף נקב תהום רבה. פיון
שנבנה בית המקדש למטה
ונתפקן ההיכל על בריו, אז
התגלה שיר השירים, שהצטרף
להתחבר מקדש במקדש.

כשהיה משה במדבר, משום
חטאי ישראל, הזווג של משה
היתה מתחברת בו, באחור של
ההוד (שהיו) זכר ונקבה מחברים

מאה מפתחאן דהיכלין, והא איהו בגליפו
דשמא קדישא, דתריסר אתוון, דטאסין ביה
תשע סרי משריין מלהטן דנורא.

וזהוהא מארי דעיינין, לקיט גומריין דאשא,
שייפי דנורא, ועאלין גו ההוא היכלא
דאתקרי זבול, היכל דתמן כל שבחין אתסדרן
לסלקא לעילא. ועל דא פתיב (מ"א ח יג) בנה בניתי
בית זבל לך. ואיהו היכלא, דאית בה תר"ו
דרגין, דסלקן בשבחי דתושבחתא, ובגו
פולהו אית חד דרגא פנימאה מפולהו,
דאתבריר רחימו דהאי תושבחתא, ברירו
דנקודא תתאה. וכד אתבריר מגו פולהו,
סלקא לעילא ברזא דשיר, ואיקרי שיר
השירים, וסלקא מכל אינון שבחין, ואתבריר
מפולהו.

כתוב (שם ו) והבית בהבנתו אבן שלמה וגו',
והבית בהבנתו, פד הו דכר וניקבא
פחדא מתחברא, כדין אבן שלמה, אשתלימת
כמה דאצטריך. ולא אשתלימת, עד דהות
מסע, דנסע (נ"א דנסר) לה קודשא בריך הוא,
ואתקין לה, וקשיט לה, ואייתי לה לגבי
דאדם, וכדין נבנה, ואשתלימת מפולא.

וכד אתחברו דא עם דא, כל רוחין אותרנין,
וכל זינין פישין, אתעברו מתמן, ולא
אתקריבו למקדשא. הדא הוא דכתיב, (שם שם)
ומקבות והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע בבית
בהבנתו. דהא פולהו עאלו גו נוקבא דתהומא
רבא. פיון דאתבגי בי מקדשא לתתא, ואתתקן
היכלא על בורייה, כדין אתגלי שיר השירים,
דאצטריך לאתחברא מקדשא במקדשא.

כד הוה משה במדברא, בגין חוביהוין
דישראל, זווגא דמשה הות מתחברא
ביה, באחורא דהוד (דביו) דכר וניקבא

יחד. אז, והבית בהפנתו, מעט מעט.

בשעברו ישראל את הירדן ומשה התפגס, האיר (נסר) אותה הקדוש ברוך הוא, והתקין אותה במשפן שילה, עד שהשתלמה בבית עולמים והתחברה במלך שלמה, והיו העולמות פנים בפנים. אז, אכן שלמה מסע נבנה. מסע - שלא היתה במקום אחד קבוע, אלא נעקר ונשתל, ואז נבנה פראוי.

וכך המינים הרעים, וכל הרוחות הרעות, אז עברו מן העולם ולא שלטו כלל. זהו שכתוב (ש) ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהפנתו.

באותה השעה, כשכלם עברו מן העולם ונשארה האשה עם בעלה פנים בפנים, אז התגלה שיר השירים, וזהו שיר השירים אשר לשלמה, בלי ערבוּבֵיָא כלל. אשר לשלמה, פנים בפנים. אשר לשלמה, שנעקר ונשתל במקום שהשלוש כלו שלו.

שמח רבי שמעון. אמר לו אליהו: רבי, אמר דבר, ואני אחריך, שהרי ממני וממך יתברר הדבר, ונתנה לנו רשות מעם העתיק של הכל שיתגלו הסודות הללו ממטה וממעלה. אתה פנגד התחתונים - ואני פנגד העליונים. ובחריך, רבי, חשיבות יתרה יש לך, שכל דברך יפתבו למעלה לפני עתיק הימים, ודברי לא יפתבו למעלה, אלא בעולם הזה יכתבו דברי על ידך. דברך יהיו כתובים למעלה, ודברי יהיו כתובים למטה. אשריכם הצדיקים בעולם הזה, ואשריכם לעולם הבא.

פתח רבי שמעון ואמר, שיר השירים אשר לשלמה. כתוב

מתחבראן פחדא. פדין, והבית בהפנתו, זעיר זעיר.

בד עברו ישראל ית ירדנא, ומשה אתפניש, נהר (נ"א נסר) לה קודשא בריה הוא, ואתקין לה במשפן שילה, עד דאשתלימת בבי עלמין, ואתחברת במלך שלמה, והוּוּ עלמין אפין באפין. פדין, אכן שלמה מסע נבנה. מסע: דלא הוּוּ באתר חד קביע, אלא אתעקר ואשתיל, וכדין נבנה פדקא יאות.

וכך זיינין בישיין, וכל רוחין בישיין, פדין אתעברו מעלמא, ולא שליטו כלל, הדא הוא דכתיב, ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהפנתו.

בההיא שעתא, פד אתעברו כולא מעלמא, ואשתארת אתתא בבעלה אפין באפין, פדין אתגלי שיר השירים. ודא איהו שיר השירים אשר לשלמה, בלא ערבוּבֵיָא כלל. אשר לשלמה, אפין באפין. אשר לשלמה, דאתעקר ואשתיל באתר דשלמא כולא דיליה.

חדי ר' שמעון. אמר ליה אליהו, רבי אימא מילך, ואנא אבתרך, דהא מיני ומינך תסתיים מלתא. ורשו אתיהיב לן מעם עתיקא דכולא, דיתגלו רזין אלין מתתא ומעילא. אנת לקביל תתאי. ואנא לקביל עילאי.

ובחריך רבי, רבו יתיר אית לך, דכל מילך יפתבון לעילא קמי עתיק יומין, ומיליי לא יפתבון לעילא, אלא בהאי עלמא יפתבון מיליי, על ידך. מילך יהון פתיבין לעילא, ומיליי פתיבין לתתא. זכאין אתון צדיקייא בהאי עלמא, וזכאין אתון בעלמא דאתי.

פתח רבי שמעון ואמר, שיר השירים אשר

לשְׁלֹמֹה. כְּתִיב (תהלים קכו ו) הַלֹּחֵף יִלָּךְ וּבִכְה נִשְׂא מִשָּׁךְ הַזָּרַע וּגו'. בְּכֹמֶה זְמַנֵּין הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹכַח לֹון לְיִשְׂרָאֵל, לְאַהֲדָרָא לֹון בְּתִיבְתָא לְגַבִּיּה, לְמַהֵךְ בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, בְּגִין לְאַסְתִּלְקָא בְּגוּוֹיָהּוּ. דְּהָא פִד יִשְׂרָאֵל זְכָאִין, וְאֶזְלִין בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, כְּבִיכּוּל, סִילוּקָא אִיהוּ לְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא עֲמַהוּן, בְּכָל עֲמִין דְּעֲלָמָא. פִד יִשְׂרָאֵל זְכָאִין, וְאֶזְלִין בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, סִלִּיק לֹון קוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, וְכוּלְהוּ אוּדָן וּמִשְׁבַּחָן לִיה, וְלֹאוּ אִינוּן בְּלַחֲדוּדֵיהוּ, אֶלְא אֶפִּילוּ עֵילְאִין לְעֵילְא, כּוּלְהוּ אוּדָן לִיה בְּגִינֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. וְלֹא דָא בְּלַחֲדוּדֵי, אֶלְא אִיהוּ אֶסְתִּלְק בִּיקְרִיָּה, בְּגִינֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל מִמֶּשׁ. וְלֹא דָא בְּלַחֲדוּדֵי, אֶלְא אֶפִּילוּ יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ, מִסְתִּלְקֵי בִיקְרִיָּה דְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא לְעֵילְא וְתַתָּא.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל זְכָאִין, כּוּרְסָא יְקָרָא דְלְעֵילְא אֶסְתִּלְק לְעֵילְא לְעֵילְא, בְּכֹמֶה חֲדוּוֹן, בְּכֹמֶה רְחִימוּ, וּמִתְחַבְרָן עֲלָמִין בְּחֲדוּוּא, וְכוּלְהוּ אֶתְבְּרָכָן מְעַמִּיקָא דְנַחֲלִין, וְעֲלָמִין כּוּלְהוּ אֶשְׁתַּקִּין, וְאֶתְבְּרָכָן וְאֶתְקִדְשָׁן (דף עו ע"א) בְּכֹמֶה בְּרָכָאן, בְּכֹמֶה קִדוּשִׁין, וְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא חֲדֵי עֲמַהוּן, בְּחֲדוּא בְּשִׁלְמוֹ.

וּבְשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל לֹאוּ אִינוּן זְכָאִין, כּוּלְא אִיהוּ בְּהַפּוּכָא. וְעַם כָּל דָּא רְחִימוּ דְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא לֹא אֶתְמַנַּע מִנֵּיהוּ, וְכוּרְסִיָּא דִּילִיה יִתְבָּא עֲלֵיהוּ, כְּאֶמָּא עַל בְּנִין, וְלֹא אֶתְמַנַּעַת מִלְּמַתְבַּע עֲלֵיהוּ רְחִמֵי.

וּבְהָאֵי קָלָא סִלְקָא לְעֵילְא, בְּגִין דְרַעוּתָא דִּילִיה מֵאן דְאוּלִּיף סְנִיגוּרִיָּא עַל בְּנוֹי. מֵנָּא לָן, מִמִּשָּׁה, דְאֶסְתִּלְק בְּסִלְקוּ עַל דְאוּלִּיף זְכוּ עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות לד טו)

(תהלים קכו) הַלֹּחֵף יִלָּךְ וּבִכְה נִשְׂא מִשָּׁךְ הַזָּרַע וּגו'. כְּמָה פְּעַמִּים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל לְהַחְזִירָם בְּתִשׁוּבָה אֵלָיו, לְלַכֵּת בְּדַרְךָ יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי לְהַתְעַלּוֹת בְּתוֹכָם. שְׁהִי כְּשִׁישְׂרָאֵל צְדִיקִים וְהוֹלְכִים בְּדַרְךָ יִשְׂרָאֵל, כְּכִיכּוּל זֶה עֲלֵיהּ לְקוּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲמָהּ עַם כָּל הָעַמִּים שֶׁל הָעוֹלָם. כְּאֶשֶׁר יִשְׂרָאֵל צְדִיקִים וְהוֹלְכִים בְּדַרְךָ יִשְׂרָאֵל, מַעֲלָה אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְכֹלָם מוֹדִים וּמִשְׁבַּחִים אוֹתוֹ, וְלֹא הֵם בְּלִבְדָם, אֶלְא אֶפִּילוּ הָעֵלְיוֹנִים לְמַעֲלָה, כָּלָם מוֹדִים לוֹ בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל. וְלֹא זֶה בְּלִבְדוֹ, אֶלְא שְׁהוּא מִתְעַלָּה בְּכַבּוּדוֹ בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ. וְלֹא זֶה בְּלִבְדוֹ, אֶלְא אֶפִּילוּ יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ מִתְעַלִּים בְּכַבּוּדוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה.

בֵּא וּרְאֵה, בְּשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל צְדִיקִים, כְּסָא הַכְּבוֹד שֶׁלְמַעֲלָה מִתְעַלָּה לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה, בְּכֹמֶה שְׂמֵחוֹת, בְּכֹמֶה אֶהְבָּה, וּמִתְחַבְרִים הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה, וְכֹלָם מִתְבְּרָכִים מֵעַמְק הַנַּחֲלִים, וְכָל הָעוֹלָמִים נִשְׁקִים וּמִתְבְּרָכִים וּמִתְקַדְשִׁים בְּכֹמֶה בְּרָכוֹת, בְּכֹמֶה קִדוּשִׁים, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂמַח עִמָּהּ בְּשִׂמְחָה בְּשִׁלְמוֹת. וּבְשַׁעְתָּא שְׂאִין יִשְׂרָאֵל צְדִיקִים, הַכָּל הוּא בְּהַפּוּךְ. וְעַם כָּל זֶה, אֶהְבַּת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא נִמְנַעַת מֵהֶם, וְכִסְאוֹ יוֹשֵׁב עֲלֵיהֶם כְּאֵם עַל הַבָּנִים, וְאִין נִמְנַעַת מִלְּבַקֵּשׁ עֲלֵיהֶם רְחִמִים.

וּבְקוּרָה הִזָּה עוֹלָה לְמַעֲלָה, מִשׁוּם שְׂרַצוֹנוֹ מִי שְׁמִלְמֵד סְנִיגוּרִיָּה עַל בְּנוֹי. מִנֵּין לָנוּ? מִמִּשָּׁה שְׁהַתְעַלָּה בְּעֲלֵיהּ עַל שְׁלֵמֵד זְכוֹת עַל יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב (שמות לד) וּמִשָּׁה לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פְּנִיו. מִתִּי הַתְעַלָּה לְכַבּוֹד הִזָּה?